

1

Mijn moeder was in haar nopjes toen de brief op de deurmat viel en dacht meteen dat onze problemen voorgoed tot het verleden behoorden. De zwakke schakel in haar briljante plan was ik. Niet dat ik zo'n ongehoorzame dochter ben, maar er zijn grenzen.

Ik wilde geen lid van de koninklijke familie worden. Ik wilde ook geen Eén worden. Ik wilde het niet eens proberen.

Ik verstopte me op mijn kamer, de enige plek in ons overvolle huis waar ik alleen kon zijn, en probeerde een argument te verzinnen waarmee ik mijn moeder kon overtuigen. Naar mijn bescheiden mening had ik een aantal goede redenen... Ik was alleen bang dat niet één daarvan indruk op haar zou maken.

Ik kon haar niet langer ontlopen. Het liep tegen het avondeten en als oudste kind in huis was het mijn taak om voor het eten te zorgen. Ik hees me van mijn bed en liep de arena in.

Mijn moeder keek me boos aan maar zei niets. Zwijgend draaiden we om elkaar heen, eerst in de keuken waar we kip, pasta en appel met kaneel bereidden, en later in de eetkamer, waar we voor ons vijven de tafel dekten. Telkens als ik even opkeek van mijn bezigheden, wierp ze me een strenge blik toe. Ze probeerde me met haar ogen te dwingen te doen wat zij wilde. Dat deed ze wel vaker. Bijvoorbeeld als ik een optreden weigerde bij een familie die ons wreed had behandeld, of als ze wilde dat ik ons huis een grote schoonmaakbeurt gaf omdat we ons de hulp van een Zes niet konden veroorloven.

Soms werkte dat, maar soms ook niet. En dit was een van die keren dat ik me niet liet vermurwen.

Mijn moeder had een hekel aan mijn koppige gedrag. Dat was vreemd, want die koppigheid had ik van haar. Maar ik moet toegeven dat de brief niet alleen mij aanging. Mijn moeder was al een tijdje erg prikkelbaar. De zomer liep ten einde en binnenkort zouden we, zoals elk jaar, geconfronteerd worden met kou en geldzorgen.

Met een klap zette ze de theepot op tafel. Bij de gedachte aan thee met citroen liep me het water in de mond, maar ik besloot te wachten. Als ik nu een glas thee nam, zou ik bij het eten water moeten drinken.

‘Is het nou zo’n ramp om dat formulier te moeten invullen?’ zei ze toen ze zich niet langer kon inhouden. ‘De Selectie biedt je een fantastische kans. Ons allemaal trouwens.’

Ik zuchtte diep. Het invullen van het formulier was wel degelijk te vergelijken met een ramp.

Het was geen geheim dat de rebellen – de ondergrondse kolonies die Illea, ons grote en relatief jonge land, haatten – regelmatig gewelddadige aanvallen uitvoerden op het paleis. In Carolina hadden we ze al eens in actie gezien. Het huis van een wethouder was platgebrand en van een aantal Tweeën waren de auto’s vernield. Er was zelfs een grote inbraak in de gevangenis geweest, waar ik het achteraf me eens was omdat ze een tienermeisje dat zo dom was geweest zich zwanger te laten maken en een vader (een Zeven) van negen kinderen hadden bevrijd.

Maar los van het gevaar ging er alleen al bij de gedachte dat ik zou meedoen aan de Selectie een steek door mijn hart. Ik dacht aan de reden dat ik moest blijven waar ik was, en glimlachte.

‘De laatste jaren zijn erg zwaar voor je vader geweest,’ snauwde mijn moeder. ‘Als je ook maar een greintje gevoel in je lijf hebt, doe je het voor hem.’

Mijn vader. Ja, hem wilde ik graag helpen. En May en Gerad ook. En zelfs mijn moeder, als het erop aankwam. Als ze me aan onze problemen herinnerde, had ik weinig reden om te lachen. De spanning

in huis was al jaren om te snijden. Zou geld onze situatie verbeteren, vroeg ik me af. Hoopte mijn vader dat we een normaal leven konden leiden als ik me opgaf voor de Selectie?

Niet dat we het zo slecht hadden dat we van de honger omkwamen. We waren niet straatarm. Maar veel scheelde het niet.

Onze kaste was slechts drie treden hoger dan de laagste kaste. We waren kunstenaars, en kunstenaars en klassieke musici waren slechts drie treden verwijderd van het slijk der aarde. Letterlijk. Elk dubbeltje moesten we tien keer omdraaien. Bovendien waren we met ons inkomen afhankelijk van de veranderende seizoenen.

Ik had eens in een oud geschiedenisboek gelezen dat de belangrijke feestdagen vroeger in de wintermaanden vielen. Eerst had je een feest dat Halloween heette, daarna kwam Thanksgiving, en in december Kerstmis en oudjaar. Allemaal vlak achter elkaar.

Kerstmis werd nog altijd op dezelfde dag gevierd. Per slot van rekening kon je de geboortedag van een godheid niet veranderen. Maar sinds Illea het belangrijke vredescontract met China had gesloten, werd het nieuwe jaar in januari of februari gevierd, afhankelijk van de stand van de maan. Alle afzonderlijke dankzeggings- en onafhankelijkheidsfeesten werden bij ons nu simpelweg samengevoegd tot het Grote Dankfeest, dat in de zomer werd gehouden. Dan vierden we de stichting van Illea en het feit dat ons land nog altijd bestond.

Ik wist niet wat Halloween was. Het feest was nooit opnieuw ingevoerd.

Als gezin hadden we dus minstens drie keer per jaar werk. Mijn vader en May maakten schilderijen die door hun beschermheren werden aangeschaft om cadeau te kunnen doen. Mijn moeder en ik gaven optredens op feesten: ik zong en speelde viool, zij begeleidde me op de piano. We probeerden altijd zo veel mogelijk opdrachten aan te nemen. Toen ik klein was, vond ik het doodeng om voor publiek te spelen, maar tegenwoordig probeerde ik mezelf te zien als achtergrondmuziek. Want dat waren we in de ogen van onze werkgevers: ze wilden ons wel horen maar niet zien.

Gerad had zijn talent nog niet ontdekt. Gelukkig had hij nog even de tijd.

Binnen afzienbare tijd zouden de bladeren aan de bomen weer verkleuren en zou onze kleine wereld nog kleiner worden. Vijf maanden en slechts vier werkkrachten, en geen enkele garantie op werk tot aan Kerstmis. Als ik het zo bekeek, leek de Selectie een reddingsboei waarmee ik niet alleen mezelf maar ook mijn familie in veiligheid kon brengen. Door die vervloekte brief zouden we misschien ons hoofd boven water kunnen houden.

Ik keek naar mijn moeder. Voor een Vijf was ze een tikje aan de mollige kant, en dat terwijl ze geen grote eter was. Niet dat we voldoende eten in huis hadden om ons vol te proppen, maar misschien ging je lichaam er zo uitzien als je vijf kinderen had gebaard. Net als ik had ze rood haar, maar bij haar zaten er spierwitte haren doorheen, die een paar jaar geleden van de ene op de andere dag in groten getale waren verschenen. Ze had kraaienpootjes, hoewel ze nog vrij jong was, en als ze in de keuken rondscharrelde, liep ze licht gebogen, alsof er een zware last op haar schouders rustte.

Ik wist dat ze het moeilijk had. Ik wist ook dat ze me daarom voor haar karretje probeerde te spannen. Ook zonder de onenigheid over de brief kibbelden we al genoeg, en hoe dichterbij de lange herfst kwam, hoe prikkelbaarder ze werd. Ze vond me onredelijk omdat ik niet eens een simpel formuliertje wilde invullen.

Maar er waren belangrijkere dingen in het leven, en dat stomme velletje papier stond als een muur tussen mij en mijn dromen in. Misschien was het dom van me om te willen wat ik wilde. Misschien verlangde ik wel naar iets wat buiten mijn bereik viel. Maar het was mijn droom. Hoeveel mijn familie ook voor mij betekende, ik kon mijn droom niet opofferen om hen een plezier te doen. Ik had al genoeg voor hen gedaan.

Sinds Kenna getrouwd was en Kota ons in de steek had gelaten, had ik de rol van oudste kind op me genomen en mijn steentje bijgedragen. We planden mijn thuisonderwijs rondom mijn repetities, die bijna de hele dag in beslag namen omdat ik behalve zang en viool ook meerdere instrumenten onder de knie probeerde te krijgen. Door de komst van de brief leek alle moeite tevergeefs te zijn geweest. In mijn moeders fantasie was ik al koningin.

Als ik slim was geweest, had ik die vervloekte brief verscheurd voordat mijn vader, May en Gerad de keuken binnen kwamen. Maar ik kwam er niet onderuit: mijn moeder had de brief in haar schort verstopt en haalde hem halverwege het avondeten tevoorschijn.

“Aan Huize Singer,” las ze hardop voor.

Ik probeerde de brief uit haar hand te grissen, maar ze was me te snel af. Vroeg of laat zou de rest van de familie het toch te horen krijgen, maar als ze het zo speelde, zouden ze zeker haar kant kiezen.

‘Mam, alsjeblieft!’ zei ik smekend.

‘Ik wil het horen!’ gilde May, zoals ik al had verwacht. Mijn zusje leek als twee druppels water op mij, met het verschil dat ze drie jaar jonger was. Maar ook al leken we qua uiterlijk sprekend op elkaar, qua karakter waren we elkaars tegenpolen. Zij was extravert en optimistisch van aard, en een enorme jongensgek. Ik allesbehalve. May zou deze belachelijke wedstrijd superromantisch vinden.

Ik kreeg een kleur. Mijn vader luisterde aandachtig en May zat bijna te stuiteren op haar stoel van opwinding. Gerad, die lieverd, at gewoon door.

Mijn moeder schraapte haar keel en vervolgde: “Aangezien uit de laatste volkstelling is gebleken dat op uw huisadres een vrijgezelle jongedame van tussen de zestien en twintig jaar woonachtig is, willen wij u graag wijzen op de komende gelegenheid een eerbetoon te brengen aan onze grote natie, Illea.’

May gilde weer en greep mijn pols vast. ‘Daar bedoelen ze jou mee!’

‘Dat weet ik, snootap. Laat me los, voor ik mijn arm breek.’ Maar ze luisterde niet en wipte nog een paar keer op en neer op haar stoel.

“Onze geliefde prins, Maxon Schreave,” ging mijn moeder verder, “wordt deze maand meerderjarig en hoopt deze nieuwe fase in zijn leven te kunnen beginnen met een partner aan zijn zijde en te trouwen met een ware dochter van Illea. Mocht uw begerenswaardige dochter, zus of pleegkind de mogelijke bruid willen worden van prins Maxon, en de aanbeden prinses van Illea, vult u dan het bijgesloten formulier in en levert u het in bij het provinciehuis van uw provincie. Uit elke provincie wordt willekeurig één jongedame getrokken die de prins zal

ontmoeten. De deelnemers zullen voor de duur van hun verblijf worden gehuisvest in het prachtige Illea-paleis in Angeles. Bovendien zal de familie van elke deelnemer ro-yaal ge-com-pen-seerd worden,” – ze sprak de woorden nadrukkelijk uit voor het effect – “voor hun bewezen diensten aan de koninklijke familie.”

Terwijl mijn moeder verder las, sloeg ik mijn ogen ten hemel. Prinsessen die in de koninklijke familie werden geboren, werden altijd uitgehuwelijkt om de prille betrekkingen met andere landen te bestendigen. Ik begreep dat dit werd gedaan omdat we bondgenoten nodig hadden, maar ik was er geen voorstander van. Gelukkig had ik het zelf nog niet meegemaakt omdat de koninklijke familie al drie generaties lang geen prinses had voortgebracht, en ik hoopte het ook nooit te hoeven meemaken. Prinsen daarentegen trouwden met een meisje uit het volk om het moreel in ons instabiele land hoog te houden. Ik vermoedde dat de Selectie bedoeld was om ons te verenigen en de inwoners eraan te herinneren dat ook ons land praktisch uit het niets was geboren.

Als ik eraan dacht dat ik voor het oog van het hele land moest meedoen aan een wedstrijd waarin die verwaande kwast het mooiste en oppervlakkigste meisje zou kiezen om goede sier mee te kunnen maken op televisie, liepen de rillingen over mijn rug. Wat was er verneiderender dan dat?

Ik was bij genoeg Tweeën en Drieën over de vloer geweest om te weten dat ik voor geen goud bij hen zou willen wonen, laat staan dat ik een Eén wilde worden. Op de perioden van honger na vond ik het helemaal niet zo erg om een Vijf te zijn. Mijn moeder was degene die altijd hogerop wilde, ik niet.

‘Natuurlijk wordt hij meteen verliefd op America. Ze is beeldschoon!’ kweelde mijn moeder.

‘Alsjeblieft, mam. Ik ben maar heel gewoontjes, hoor.’

‘Niet waar!’ zei May. ‘Je lijkt precies op mij en ik ben mooi!’ Ze glimlachte zo gemaakt dat ik in de lach schoot.

Ze had gelijk: zij was beeldschoon. Het was niet alleen haar gezicht of haar innemende glimlach en sprekende ogen, maar ook haar en-

thousiasme. Ze was één bonk energie, waardoor je altijd in haar buurt wilde zijn. May had een enorme aantrekkingskracht, en dat kon ik van mezelf niet zeggen.

‘Gerad, wat vind jij? Vind je mij mooi?’ vroeg ik.

Alle ogen richtten zich op het jongste lid van ons gezin.

‘Nee! Meisjes zijn ranzig!’

‘Gerad, alsjeblieft.’ Mijn moeder zuchtte diep, maar met weinig overtuiging. Je kon bijna niet boos op hem worden. ‘America, je weet zelf ook wel dat je een heel mooi meisje bent.’

‘O ja? Waarom word ik dan nooit mee uit gevraagd?’

‘Dat word je wel, maar ik stuur ze altijd weg. Mijn meiden zijn te mooi om met een Vijf te trouwen. Kenna heeft een Vier weten te strikken, en ik weet zeker dat jij nog veel verder komt.’ Mijn moeder dronk van haar thee.

‘Hij heet James,’ zei ik. ‘Hou eens op hem een Vier te noemen. En sinds wanneer komen er jongens voor mij aan de deur?’ Ik hoorde dat mijn stem omhoogging.

‘Al een hele poos,’ zei mijn vader, die zich voor het eerst in het gesprek mengde. Zijn stem had iets sombers, en hij staarde nadrukkelijk in zijn kopje.

Ik probeerde te peilen wat hem dwarszat. Dat er jongens voor mij aan de deur kwamen? Dat ik weer eens ruzie met mijn moeder maakte? Dat ik weigerde me op te geven voor de Selectie? Of was het omdat ik ver van huis zou zijn als ik wel meedeed en werd gekozen?

Toen hij even naar me opkeek, begreep ik het. Hij wilde dit niet van me vragen. Hij wilde niet dat ik ging. Maar tegelijkertijd kon hij niet ontkennen dat er voordelen zaten aan meedoen, al was het maar voor één dag.

‘America, wees nu redelijk,’ zei mijn moeder. ‘Volgens mij zijn wij de enigen in dit land die hun dochter moeten overhalen zich op te geven. Wat een kans is dat! Je kunt koningin worden!’

‘Mam. Zelfs al zou ik koningin willen worden, waar ik eerlijk gezegd niet aan moet denken, dan zullen er alleen al in onze provincie duizenden andere meisjes zich opgeven. Dúizenden. En stél dat ik

door de loting kom, dan nog zijn er 34 andere meisjes over die ongetwijfeld de kunst van het verleiden beter beheersen dan ik, ook al zou ik doen alsof.'

Gerad spitste zijn oren. 'Wat betekent verleiden?'

'Niks,' antwoordden we in koor.

'Als je er goed over nadenkt, maak ik dus geen enkele kans,' besloot ik.

Mijn moeder schoof haar stoel naar achteren en stond op. 'Eén meisje gaat winnen, America,' zei ze, en ze boog zich over de tafel naar me toe. 'Jij maakt net zo veel kans als al die anderen.' Ze smiet haar servet op tafel en liep naar de deur. 'Gerad, als je klaar bent met eten, is het tijd om in bad te gaan.'

Hij kreunde.

May at zwiĳgend door. Gerad vroeg of hij nog wat te eten kon krijgen, maar alles was op. Toen ze naar boven waren, begon ik de tafel af te ruimen terwijl mijn vader rustig zijn thee opdronk. Ik zag dat hij weer eens verf in zijn haar had, geel dit keer, en glimlachte naar hem. Hij stond op en klopte de kruimels van zijn overhemd.

'Sorry, pap,' mompelde ik terwijl ik de borden verzamelde.

'Je hoeft je niet te verontschuldigen, meisje. Ik ben niet boos op je.' Hij glimlachte en sloeg een arm om me heen.

'Nee, maar...'

'Je hoeft het mij niet uit te leggen, lieverd, ik begrijp het wel.' Hij kuste me op mijn voorhoofd. 'Zo, en nu moet ik weer aan het werk.'

Na die woorden liep ik met de vaat naar de keuken, waar ik mijn nog bijna volle bord in een servet wikkelde en in de koelkast verstopte. Op de andere borden lagen alleen nog een paar kruimels. Ik slaakte een zucht en liep gefrustreerd naar mijn kamer. Waarom zat mijn moeder me zo te pushen? Was ze niet gelukkig? Hield ze niet van papa? Waarom was ze niet tevreden met wat ze had?

Ik ging op mijn hobbelige matras liggen en probeerde me te concentreren op de Selectie. Meedoen zou behalve nadelen ook voordelen hebben. Het zou bijvoorbeeld fijn zijn om eens goed te kunnen eten. Maar wat had het voor zin erover na te denken? Ik zou toch

nooit verliefd worden op prins Maxon. Als ik op de beelden in het nieuws mocht afgaan, zou ik hem niet eens aardig vinden.

Eindelijk sloeg de klok twaalf uur. Middernacht. In de spiegel naast mijn slaapkamerdeur controleerde ik of mijn haar nog net zo goed zat als die ochtend, en daarna toverde ik met een beetje lipgloss wat kleur op mijn lippen. Van mijn moeder moest ik mijn make-up bewaren voor optredens en uitjes, maar op avonden als deze gebruikte ik er stiekem toch wat van.

Toen ik klaar was sloop ik zo stilletjes mogelijk naar de keuken. Ik pakte mijn bord uit de koelkast en wikkelde het samen met een homp oud brood en een appel in een theedoek. Daarna sloop ik zo voorzichtig mogelijk weer terug naar mijn kamer om niemand wakker te maken. Ik moest heel rustig lopen, maar ik had het ervoor over. Als ik het vroeger op de avond had gedaan, zou ik nog nerveuzer zijn geweest.

Ik opende mijn slaapkamerraam en keek onze kleine tuin in. Het was nieuwe maan en het duurde even voordat mijn ogen aan de duisternis gewend waren. Achter in de tuin tekenden de contouren van onze boomhut zich vaag af tegen de donkere lucht. Toen we nog klein waren, bond Kota altijd lakens aan de takken van de boom om van de hut een schip te maken. Hij was de kapitein, ik zijn eerste stuurman. Mijn taken bestonden uit het vegen van de vloer en koken, waarvoor ik mama's pannen gebruikte, die ik vulde met zand en takjes. Dan nam hij een lepel zand en 'at' die door het zandprutje over zijn schouder te gooien. Daarna moest ik natuurlijk weer vegen, maar dat deerde me niet, omdat ik blij was om met Kota uit varen te gaan.

Ik keek om me heen naar de omgeving achter ons huis. Bij geen van de burens brandde licht. Niemand kon me zien. Om geen eten te verspillen klom ik uiterst voorzichtig uit het raam. Vroeger, toen ik nog niet wist hoe het moest, had ik er blauwe plekken op mijn buik aan overgehouden, maar nu ging het heel soepel. In de loop der jaren was ik er behendig in geworden.

In mijn mooiste pyjama trippelde ik over het gazon. Ik had mijn kleren kunnen aanhouden, maar hierin voelde ik me beter. Niet dat

het veel uitmaakte wat ik droeg, maar mijn bruine short en strakke witte t-shirt stonden me mooi.

Soepel klom ik met slechts één vrije hand via de plankjes aan de stam de boom in. Ook daar was ik heel handig in geworden. Met elke stap voelde ik de spanning van me afglijden. Niet omdat ik zo ver van huis was, maar omdat alle commotie van die middag opeens mijlenver weg leek. Hier hoefde ik niemand's prinses te zijn.

Zodra ik de kleine vierkante ruimte in kroop, wist ik dat ik niet alleen was. In het verste hoekje zat iemand verstopt. Mijn ademhaling versnelde en ik tuurde de duisternis in. De persoon bewoog en stak een stompje kaars aan. De vlam gaf amper licht – niemand in huis die het zou zien – maar het was voldoende.

Op het gezicht van de inbreker brak een sluwe grijns door en eindelijk deed hij zijn mond open. ‘Dag, schoonheid.’

2

Ik kroop verder de boomhut in. De hut was in feite niet veel groter dan anderhalve kubieke meter – zelfs Gerad kon er niet rechtop in staan – maar ik vond hem geweldig. Behalve een opening waardoor je naar binnen kon kruipen, zat er een klein raampje in de tegenoverliggende wand. In een hoek had ik een oud huishoudkrukje neergezet dat dienstdeed als tafeltje voor een kandelaar, en op de grond lag een klein vloerkleed dat zo oud was dat je eigenlijk net zo goed op de planken kon gaan zitten. Maar ook al stelde het niet veel voor, het was mijn toevluchtsoord. Ons toevluchtsoord.

‘Noem me alsjeblieft geen schoonheid. Eerst mijn moeder, toen May, en nu jij. Ik word er doodzenuwachtig van.’ Op de manier waarop Aspen me aankeek, begreep ik dat ik beter niets had kunnen zeggen.

Hij glimlachte. ‘Ik kan er niks aan doen. Je bent het mooiste meisje dat ik ooit heb gezien. Dat mag ik toch wel zeggen? Zo vaak krijg ik er de kans niet voor.’ Hij legde zijn handen om mijn gezicht en keek me diep in de ogen.

Meer was er niet voor nodig. Het volgende moment voelde ik zijn lippen op de mijne en kon ik nergens anders meer aan denken dan aan zijn kus. Er bestond geen Selectie meer, geen verdrietige familie, zelfs geen Illea. Ik voelde alleen nog Aspens handen op mijn rug die me tegen hem aan trokken, zijn adem in mijn hals. Mijn vingers gleden door zijn zwarte haar, dat nog vochtig was van de douche (hij

douchte altijd 's avonds) en bleven verstrengeld om zijn hals rusten. Hij rook naar zijn moeders zelfgemaakte zeep. Soms droomde ik van die geur.

Toen we elkaar loslieten, moest ik glimlachen. Daarna kroop ik tussen zijn gespreide benen en nestelde me tegen zijn borst, als een kind dat gewiegd wil worden. 'Sorry dat ik zo zit te zeuren, maar ik... dat komt door die stomme brief die we vandaag in de bus kregen.'

'O ja, de brief.' Aspen zuchtte. 'Wij kregen er twee.'

Natuurlijk. De tweeling was onlangs zestien geworden.

Aspen bleef me onder het praten aandachtig aankijken. Dat deed hij altijd als we samen waren, alsof hij mijn gezicht in zijn geheugen wilde prenten. We hadden elkaar ruim een week niet gezien, terwijl we elkaar al na een paar dagen misten.

Ook ik bleef geboeid naar zijn gezicht kijken. Aspen was veruit de aantrekkelijkste jongen van de stad. Hij had donker haar en groene ogen, en een geheimzinnige glimlach. Hij was lang, maar niet te lang. Tenger, maar niet te tenger. Ondanks het schaarse licht viel me op dat hij lichte wallen onder zijn ogen had. Ik vermoedde dat hij de hele week tot 's avonds laat had gewerkt. Zijn zwarte t-shirt was op sommige plekken tot op de draad versleten, net als de sjofele spijkerbroek die hij bijna altijd droeg. Ik zou willen dat ik zijn kleren voor hem kon verstellen. Dat was mijn grote wens. Ik wilde niet Illea's prinses worden, maar die van Aspen.

Het deed me verdriet dat ik niet bij hem kon zijn. Er waren dagen dat ik me voortdurend afvroeg wat hij aan het doen was. Als ik het niet meer uithield, ging ik muziek oefenen. Dat ik zo'n goede muzikant was, had ik vooral aan Aspen te danken. Ik was gek op hem.

En dat mocht niet.

Aspen was een Zes. Zessen waren bedienden en slechts een trede hoger dan Zeven, omdat ze beter onderwijs hadden genoten en opgeleid waren om binnenshuis werkzaamheden te verrichten. Aspen was de slimste van allemaal en heel erg knap, maar een vrouw trouwde praktisch nooit beneden haar stand. Een man uit een lagere kaste mocht om je hand vragen, maar kreeg zelden toestemming. Daarbij

kwam dat je allerlei formulieren moest invullen als je met iemand uit een andere kaste wilde trouwen, waarna je ook nog eens negentig dagen moest wachten voordat je alle andere wettelijke zaken mocht gaan regelen. Ik had gehoord dat die wachttijd was ingesteld om mensen de gelegenheid te geven terug te komen op hun besluit. Ons stiekeme afspraakje, dat ook nog eens ruim na de avondklok was, kon ons behoorlijk in de problemen brengen, om nog maar te zwijgen van de preek die ik van mijn moeder zou krijgen.

Maar ik hield al bijna twee jaar van Aspen, en hij van mij. Terwijl hij mijn haar streelde, moest ik weer aan de Selectie denken. Ik kon me niet voorstellen dat ik eraan zou meedoen. Ik was al verliefd.

‘Hoe denk jij erover? Over de Selectie, bedoel ik?’ vroeg ik.

‘Ach ja, die arme jongen zal toch ook een vriendin moeten vinden?’

Ik hoorde het sarcasme in zijn stem, maar ik wilde serieus weten hoe hij erover dacht. ‘Aspen.’

‘Oké, oké. Aan de ene kant vind ik het een trieste bedoening. Zou hij echt niet gewoon daten? Je kunt je toch niet voorstellen dat hij niemand kan krijgen? Als ze prinsessen uithuwelijken aan andere prinsen, waarom kunnen ze dat dan ook niet andersom doen? Er zal toch ergens wel een prinses te vinden zijn die goed genoeg voor hem is? Ik begrijp dat niet.’ Hij zuchtte. ‘Maar aan de andere kant vind ik het ook wel een goede procedure. Spannend ook. Hij zal voor het oog van het hele land verliefd worden. Ik vind het een mooi idee dat iemand de ware vindt en dat ze dan nog lang en gelukkig leven. Nu kan iedereen onze volgende koningin worden. Dat geeft hoop. Het doet me beseffen dat ik ook met mijn ware liefde gelukkig kan worden.’

Hij streek met zijn vingers over mijn lippen en keek met zijn groene ogen tot diep in mijn ziel. Mijn lijf tintelde. Alleen met Aspen voelde ik me op die manier verbonden. Ik wilde ook een lang en gelukkig leven met hem.

‘Moet de tweeling zich opgeven, vind je?’ vroeg ik.

‘Ja. De prins lijkt me niet onaardig, ook al kennen we hem natuurlijk alleen maar van de televisie. Hij komt wat verwaand over, maar

niet onvriendelijk. Ik vind het leuk om die meiden zo enthousiast te zien. Mijn moeder denkt dat ze kans maken, omdat we op ons adres twee inschrijvingen hebben.’

Dat was het eerste goede nieuws dat ik over deze verschrikkelijke wedstrijd hoorde. Ik was zo met mezelf bezig geweest dat ik niet aan Aspens zussen had gedacht. Als een van de twee kon meedoen, als een van de twee zou win...

‘Aspen, besef je wel wat het betekent als Kamber of Celia wint?’

Hij nam me nog steviger in zijn armen, drukte zijn lippen op mijn voorhoofd en streekte mijn rug. ‘Ik heb er de hele dag aan gedacht,’ zei hij schor.

Zijn stem deed me huiveren en ik kon alleen nog maar aan hem denken. Ik wilde dat hij me aanraakte en kustte, en ik zou me hebben laten meeslepen als zijn knorrende maag me niet uit mijn verdoving had gehaald.

‘O ja, dat is waar ook. Ik heb iets lekkers voor je meegebracht,’ zei ik luchtig.

‘O?’ Hij deed zijn best niet al te gretig te klinken, maar ik hoorde de opwinding in zijn stem.

‘Je zult de kip heerlijk vinden. Ik heb hem zelf klaargemaakt.’

Ik pakte mijn bundeltje en gaf de kippenpoot aan Aspen, die er beschaafd aan begon te knabbelen. Zelf nam ik een hap van de appel. Ik wilde hem het gevoel geven dat het eten voor ons samen was, maar na die ene hap legde ik de appel weer neer zodat hij hem kon opeten.

Bij ons thuis maakten we ons regelmatig zorgen over eten, maar in Aspens familie waren de maaltijden pas echt een probleem. Hoewel hij regelmatig werk had dan wij, verdiende hij minder. In hun gezin was er nooit genoeg eten voor iedereen. Ik deed mijn best mijn steentje bij te dragen aan de huishoudpot, maar Aspen, die de oudste van zeven kinderen was, cijferde zichzelf weg. Van het weinige voedsel dat ze hadden, stond hij zijn deel af aan zijn broers en zussen, en aan zijn moeder, die altijd moe was van het werken. Sinds zijn vader drie jaar daarvoor was overleden, was Aspens familie in bijna alles afhankelijk van hem.

Tevreden keek ik toe terwijl hij de kipkruiden van zijn vingers likte en een stuk van het brood scheurde. Ik vroeg me af wanneer hij voor het laatst had gegeten.

‘Wat kun je toch lekker koken. Jij gaat iemand ooit heel dik en gelukkig maken,’ zei hij, en hij nam een hap van de appel.

‘Ik ga jou vetmesten en gelukkig maken. Dat weet je best.’

‘Hm, het lijkt me heerlijk om dik te zijn!’

We lachten, en hij vertelde me wat er was gebeurd sinds we elkaar voor het laatst hadden gezien. Hij had wat kantoorwerk gedaan op een van de fabrieken, waar hij de komende week mee verder zou gaan, zijn moeder had eindelijk schoonmaakwerk gevonden bij een paar Tweeën in onze buurt, en de tweeling was teleurgesteld nu ze na hun laatste les niet meer naar het schooltoneelclubje mochten omdat ze van hun moeder meer moesten gaan werken.

‘Ik ga proberen wat bij te verdienen met een baantje op zondag. Ik vind het zielig dat ze het toneel moeten opgeven. Ze vinden het zo leuk.’ Hij klonk hoopvol, alsof hij ervan overtuigd was dat het hem zou lukken.

‘Aspen Leger, waag het! Je werkt nu al veel te hard.’

‘O, Mer,’ fluisterde hij in mijn oor. Ik kreeg er kippenvel van. ‘Je kent Kamper en Celia. Die kun je niet opsluiten en de hele dag laten poetsen en schrijven. Dat zit niet in hun aard.’

‘Maar ze kunnen van jou niet verwachten dat je alles doet, Aspen. Ik weet dat je dol bent op je zussen, maar je moet ook aan jezelf denken. Als je echt van ze houdt, moet je zo nu en dan rust nemen.’

‘Maak je nou maar geen zorgen, Mer. Ik denk dat ik een mooi baantje kan krijgen. Het is maar tijdelijk.’

Niks tijdelijk. Zijn familie zou altijd in geldnood zitten. ‘Aspen, ik weet dat je het kunt, maar je bent geen superheld. Je kunt het niet iedereen naar de zin maken. Je moet... Je kunt niet alles doen.’

We waren allebei even stil. Ik hoopte dat hij mijn raad ter harte zou nemen en zou inzien dat hij overspannen zou worden als hij zo doorging. Het kwam wel vaker voor dat een Zes, Zeven of Acht stierf van uitputting. Ik moest er niet aan denken. Ik klampte me nog steviger

aan hem vast en probeerde het beeld uit mijn hoofd te zetten.

‘America?’

‘Ja?’ fluisterde ik.

‘Ga jij je opgeven voor de Selectie?’

‘Nee, natuurlijk niet! Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt met een wildvreemde te trouwen. Ik hou van jou,’ zei ik ernstig.

‘Wil je dan een Zes worden?’ vroeg hij. ‘Wil je altijd honger hebben en je zorgen moeten maken?’

Ik hoorde de pijn in zijn stem, maar ook wat hij echt wilde weten: wat ik zou doen als ik moest kiezen tussen een leven in een paleis met bedienden of in een driekamerappartement met Aspens familie.

‘Aspen, wij redden ons wel. We zijn slim. Het komt goed.’ Ik wensde dat het waar was.

‘Je weet dat het anders zal uitpakken, Mer. Ik zal mijn familie moeten onderhouden. Ik ben niet iemand die voor zijn verantwoordelijkheden wegloopt.’

Ik dook even ineen in zijn armen.

‘En als we kinderen zouden...’

‘Niet áls maar wannéér we kinderen krijgen,’ verbeterde ik hem. ‘We zullen heel voorzichtig zijn. We hoeven er toch niet meer dan twee te nemen?’

‘Je weet dat we dat niet zelf in de hand hebben!’ Er klonk steeds meer woede door in zijn stem.

Ik nam het hem niet kwalijk. Als je rijk genoeg was, kon je een gezin plannen. Als je een Vier of lager was, werd je aan je lot overgelaten. Sinds we serieus nadachten over een toekomst samen, hadden we hier al ruzie over. Dat was nu zeker een jaar. Kinderen waren zowel een zegen als een straf. Hoe meer je er had, hoe meer er konden werken, maar het betekende ook meer monden om te voeden...

We zwegen weer. Ik was ervan overtuigd dat het ons zou lukken. Als we maar goed planden, zouden we alle problemen kunnen overwinnen. Misschien was ik te optimistisch en zag ik onze toekomst door een roze bril, maar ik geloofde echt dat als Aspen en ik iets heel graag wilden, het ons zou lukken.

‘Ik denk dat je het moet doen,’ zei hij plotseling.

‘Wat moet doen?’

‘Je opgeven voor de Selectie. Ik denk dat je het moet doen.’

Ik keek hem boos aan. ‘Ben je gek geworden?’

‘Mer, luister nou.’ Zijn mond was vlak bij mijn oor. Dat was gemeen, want hij wist dat het me afleidde. Toen hij weer sprak, klonk zijn stem zwoel, alsof hij iets romantisch zei, maar wat hij voorstelde was allesbehalve romantisch. ‘Als jij de kans hebt op een beter leven dan ik, en je pakt die kans niet vanwege mij, dan zal ik me daar altijd schuldig over blijven voelen. Dat zou ik niet kunnen verdragen.’

‘Dat slaat nergens op,’ bromde ik. ‘Denk aan al die duizenden meiden die zich zullen opgeven. Ik wed dat ik niet eens door de loting kom.’

‘Als dat zo is, kun je je net zo goed opgeven.’ Hij wreef met zijn handen over mijn armen. Ik kon niet nadenken als hij me aanraakte. ‘Het enige wat ik van je vraag, is dat je je opgeeft. Ik wil dat je het probeert. Als je doorgaat, ga je door. Zo niet, dan hoeft ik het mezelf niet kwalijk te nemen dat ik je heb tegengehouden.’

‘Maar ik hou niet van hem, Aspen. Ik vind hem niet eens leuk. Hij is een vreemde voor me.’

‘Dat is hij voor de anderen ook. Dat is het hem nou juist. Misschien is hij best aardig.’

‘Aspen, hou op. Ik hou van jou.’

‘En ik van jou.’ Hij kuste me teder om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Maar als je van me houdt, doe het dan voor mij. Dan hoeft ik me niet te blijven afvragen wat er gebeurd zou zijn als je het wel had gedaan.’

Als hij wilde dat ik het voor hem deed, was ik verloren. Ik kon hem geen pijn doen en wilde er alles aan doen om hem te behagen. Wat ik zei was waar: ik kwam toch niet door de eerste ronde. Als ik me opgaf, zou ik iedereen te vriend kunnen houden en als het dan niet doorging, zouden ze erover ophouden.

‘Alsjeblieft?’ zei hij zacht in mijn oor.

Zijn warme adem bezorgde me een rilling. ‘Oké,’ fluisterde ik. ‘Ik zal me opgeven. Maar weet dat ik geen prinses wil worden. Het enige wat ik wil, is jouw vrouw worden.’

Hij streelde mijn haar. ‘Dat wordt je ook.’

Het moet aan het licht hebben gelegen, of aan het gebrek eraan, want ik zou zweren dat zijn ogen vochtig werden. Aspen had veel meegemaakt, maar slechts één keer had ik hem zien huilen. Het was de keer dat zijn broertje, Jemmy, op het plein zweepslagen had gekregen omdat hij op de markt fruit had gestolen van een kar. Een volwassene zou een kort proces hebben gekregen en, afhankelijk van de waarde van het gestolene, in de gevangenis zijn gegooid of ter dood zijn veroordeeld. Maar omdat Jemmy pas negen was, kreeg hij een pak slaag. Aspens moeder had zich niet kunnen veroorloven met Jemmy naar een arts te gaan, zodat zijn rug nog altijd onder de litten zat.

Die nacht had ik bij mijn raam op de uitkijk gezeten of ik Aspen de boom in zag klimmen naar de hut. Toen ik hem zag, sloop ik naar hem toe. Hij had een uur lang in mijn armen gehuild. Hij vond dat hij beter zijn best had moeten doen; als hij harder had gewerkt, had Jemmy niet uit stelen hoeven gaan. Het was onrechtvaardig dat Jemmy pijn leed omdat hij, Aspen, had gefaald.

Het was afschuwelijk omdat het niet waar was. Maar ik hield wijzigelijk mijn mond; hij zou me toch niet geloven. Aspen droeg de problemen van al zijn dierbaren op zijn schouders. Wonder boven wonder was ik ook een van die dierbaren, en dus maakte ik me zo licht mogelijk.

‘Wil je iets voor me zingen? Iets moois om bij in slaap te vallen?’

Ik glimlachte. Ik zong graag voor hem. Ik nestelde me dicht tegen hem aan en zong een wiegelied.

Nadat ik een paar minuten voor hem had gezongen, liet hij zijn vingers langzaam van mijn oor naar de hals van mijn t-shirt glijden en kuste me in mijn nek. Vervolgens schoof hij het mouwtje omhoog en trok een spoor van kussen over mijn arm omlaag. Ik hapte naar adem. Dit deed hij nou altijd als ik voor hem zong. Volgens mij ge-

noot hij nog meer van mijn schorre ademhaling dan van het zingen zelf.

Binnen een mum van tijd lagen we verstrengeld op het vuile, dunne kleed en trok Aspen me boven op zich. Ik kamde met mijn vingers door zijn warrige haar, wat een hypnotiserend gevoel was. Hij kustte me hard en vurig, en zijn vingers drongen in mijn taille, mijn rug, mijn heupen, mijn dijen. Het verbaasde me telkens weer dat mijn huid na het zoenen niet vol vingertopkleine blauwe plekje zat.

Behoedzaam als altijd stopten we net voordat we datgene zouden doen waarnaar we allebei het meest verlangden. Dat we ons niet aan de avondklok hielden was al erg genoeg. Maar ook al wisten we ons in te houden, ik kon me niet voorstellen dat er in heel Illea een stelletje was dat hartstochtelijker zoende dan wij.

‘Ik hou van je, America Singer. En ik zal mijn hele leven van je blijven houden.’

De emotie in zijn stem benam me bijna de adem. ‘Ik hou ook van jou, Aspen. Jij zult altijd mijn prins zijn.’

Hij kustte me totdat de kaars uit zichzelf doofde.

Het moest uren geduurd hebben, want mijn ogen waren zwaar van vermoeidheid. Aspen maakte zich nooit zorgen om zijn eigen slaaptekort, maar wel over dat van mij. Slaperig pakte ik mijn bord en mijn cent en klom langs de stam omlaag.

Als ik zong, ging Aspen helemaal in me op. Soms, als hij die dag iets had verdiend, gaf hij me een cent voor mijn lied. Ik had liever dat hij het geld aan zijn familie gaf, die elke cent kon gebruiken, maar tegelijk herinnerden de muntjes me eraan dat Aspen alles voor me overhad en ik veel voor hem moest betekenen. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen ze uit te geven.

Weer op mijn kamer, haalde ik het potje met centen uit zijn verstopplek en luisterde naar het vrolijke geluid dat de nieuwe cent maakte toen hij erin viel. Ik ging voor het raam zitten en bleef nog tien minuten wachten totdat ik Aspen uit de boom zag klimmen en over het padje achter ons huis zag wegrennen.

Ik lag nog een poosje wakker en dacht aan hem, hoeveel ik van

hem hield en hoe heerlijk het was om door hem te worden bemind. Ik voelde me bijzonder, onbetaalbaar, onvervangbaar. Geen enkele koningin, op welke troon dan ook, kon zich belangrijker voelen dan ik.

Met die troostende gedachte viel ik in slaap.